

SERFŐZŐ SIMON

A város te voltál

*A város nekem te voltál,
te maradtál.
Hímporom hiába szállt el idegen szelekben,
mint annyi ősz, elpernyült nyár,
s porladnak éveim máshol,
már egy másik világon.*

*Engem a te tornyaid emeltek,
tereltek a te utcáid.
Ablakokban a Nap, ha feljött,
az én arcom volt az,
rajta vidéki mosolygással.*

*Szabadjára engedett kedvem
a te járdáidon trappolt,
bár vittek volna már a hazafelé-vonatok,
hidjaid nekiugrattam a Tiszának, Zagyvának,
a túloldalon értek partot.*

*A te iskoláid kerültem,
templomaid annál is messzebbre,
hogy mint jó hívőd, majd megtérjek.
Tájakat dúltak a szelek,
s falaiddal te, mintha a mennybe,
a bunkergerendák alól
támadtál fel, én láttam is
a nagy fényességet az égen.*

*Miféle idők vadóca voltam én?
Miféle elveszhetőségeké?
Ám vigyáztam:
szemem rajtam volt mindig.
Álltam a vagonurító legtetején,
az ügető fényeket onnan láttam,
mintha Damjanich könnyűlovasai
vonultak volna messze
vörös sipkásan.*

*A város nekem te voltál,
te maradtál.
Reggelre halászaid az éjszakát kifogták,
amibe beletették,
a szákot ma is tartanám.*

*Felkontyolnám a fákat tavasszal,
úgy lássam őket: fiatalosan.
Szívverésem dombjai fölött
körberöpítve tekintetem,
mielőtt, mint a Nap,
lemenne az életem.*

Távcsövek se

*Szólnom kellett volna,
amikor nem szólhattam.
Meghallanom azt is,
amit nem hallhattam.*

*Megéreznem jó előre,
amit nem érezhettem,
mi készül ellenünk:
mindenre fölnezelnem.*

*Látnom kellett volna,
amit távcsövek se láttak,
eltakarták homállyal
eltájolói a világnak.*

Szünet